

PLAATSEN VAN GENEZING

Beste broeders en zusters,

Afgelopen woensdag zijn wij de Veertigdagentijd begonnen. De Kerk schenkt ons veertig dagen om intens stil te staan bij het lijden en sterven van Christus. Maar ook om te vieren dat Jezus op de Paasmorgen nieuw en ander leven van de Vader heeft ontvangen. De komende weken begeleiden wij Jezus op zijn tocht naar Jeruzalem. Als een koning zal Hij worden ingehaald. Als de koning van de vrede. Maar nog geen week later sterft Hij aan een kruis op Golgotha. Deze koning neemt geen leven van mensen. Integendeel, Hij geeft zijn leven voor vrienden én vijanden. Ultiem teken van Gods verzoenende liefde voor ons allen.

Christus medicus

Als wij lezen over het openbaar leven van Jezus, komt in beeld dat Hij is gekomen als leraar maar ook als arts. Jezus spreekt woorden van bevrijding en genezing. Maar hij stelt ook daden van genezing, steeds opnieuw. In de vroege Kerk is het thema van Christus als medicus dan ook zeer geliefd. Het vormt een echo van de parabel van de barmhartige Samaritaan. Christus is als die Samaritaan, als een vreemdeling van Godswege gekomen, die mensen die gewond langs de levensweg liggen, opbeurt en wil genezen. Tijdens de strijd om het bestaan, zijn er helaas vele uitvallers. Juist de kleinen en kwetsbaren van deze wereld zijn de lievelingen van de Heer. God toont in Christus zijn liefde voor ons allen maar Hij heeft een voorkeursliefde voor hen die geen helper hebben. Juist hen wil hij verlichtend en genezend nabij zijn.

Parochies als veldhospitalen

Wat geldt voor de Heer, mag ook gelden voor zijn Kerk. De theologen van de eerste eeuwen spreken over de Kerk als een ziekenhuis, een plek waar mensen, fysiek of moreel, tot genezing kunnen komen. Paus Franciscus heeft de Kerk meerdere keren beschreven als een veldhospitaal. In onze cultuur is jong en vitaal zijn belangrijk. Kijk maar naar de reclameboodschappen. Bijna altijd komen knappe, gezonde en energieke mensen in beeld. Zelfs senioren in reclamespotjes scoren hoog op de vitaliteitsmeter. Eigenlijk is dat heel onbarmhartig. Want velen van ons weten van lichamelijke of geestelijke beperkingen. Natuurlijk mogen wij dankbaar zijn voor gezondheid en kracht. Maar laten wij dat binnen onze geloofsgemeenschap niet tot norm verheffen. Achter ons masker van onaantastbaarheid gaat vaak onzekerheid en kwetsbaarheid schuil. Als broze en regelmatig falende mensen leven wij voor Gods aangezicht. Wij hoeven ons voor God niet groter te maken dan wij zijn. Juist in onze geloofsgemeenschappen zou dat een bevrijdende boodschap moeten zijn.

Pandemie

Sinds een klein jaar is de wereld in de greep van de pandemie. Met grote

medische, sociale en economische gevolgen. Juist de coronacrisis scherpt ons in dat wij ten diepste kwetsbare en sterfelijke schepselen zijn en blijven. Wetenschap en techniek zijn in onze samenleving ontzettend belangrijk en hebben de kwaliteit van ons bestaan enorm verbeterd. Wij mogen daar oprecht dankbaar voor zijn. Maar ook kon de mening postvatten dat het hele bestaan maakbaar is. Een klein onzichtbaar virus heeft die visie op hardhandige wijze doorgeprikt.

Kerkgebouwen en vaccinatie

De komende maanden staan in het teken van een uitgebreide vaccinatie van de bevolking. Het gaat om een geweldige operatie die minstens tot de zomer zal duren. Miljoenen mensen moeten immers twee keer worden geprikt. Wij mogen dankbaar zijn dat knappe koppen hun kennis en kunde hebben ingezet voor het ontwikkelen van verschillende vaccins. In geloof kunnen wij dat zien als een geschenk van Gods Geest die mensen inspireert en creatief maakt.

Vaccinatie beschouwt de Kerk als een daad van naastenliefde en zelfbescherming. Al meerdere parochies hebben verzoeken van artsen gekregen om het kerkgebouw of andere kerkelijke gebouwen te mogen gebruiken om mensen te vaccineren. Graag geef ik pastoors de ruimte om hun gebouwen ter beschikking te stellen. In overleg met artsen kunnen geschikte vaccinatietijden worden gevonden. De primaire betekenis van het kerkgebouw als huis voor de liturgie hoeft er dan niet onder te lijden. In het huis van God krijgen zijn kinderen een beschermend vaccin toegediend. Zo kunnen onze parochies een mooie bijdrage leveren aan de preventie van corona en het algemeen belang dienen. Zo worden onze kerken een plaats van het voorkomen van ziekte en dood.

Gewonde geneesheer

Wie de media volgt, beseft dat de coronacrisis steeds meer mensen zwaar valt. Dat geldt ook voor gelovige mensen. Juist in deze dagen snakken wij allemaal naar meer bewegingsvrijheid. Maar tegelijk wordt voorlopig ons geduld gevraagd. Laten wij elkaar in deze lastige tijd vasthouden en opbeuren. Wij hebben allemaal momenten dat het leven ons extra zwaar valt. Als wij elkaar dan troosten en bemoedigen, kunnen wij elkaar genezend nabij zijn. Wat is het mooi als wij gevoelens van somberheid en wanhoop kunnen wegnemen en mensen weer uitzicht geven. Wij zijn in deze Veertigdagentijd op weg naar het Paasfeest, het opstandingsfeest van Christus. Onze parochies moeten, naar de woorden onze paus, veldhospitalen zijn. Plaatsen van genezing omdat de gekruisigde en verrezen Christus als de "gewonde geneesheer" (Henri Nouwen) ons juist daar genezend en troostend tegemoet wil komen.

Mgr. dr. Gerard de Korte